

foreslået, i stedet for en marginalskat på 53, vil man i stedet for at skulle tjene 900 kr. for at kunne give en håndværker 100 kr. i hånden kunne flytte det ned til, at man kun skal tjene 350 kr. for at kunne give ham den samme hundredkrone-seddel i hånden. Og det vil helt oplagt give en større efterspørgsel på f.eks. håndens arbejde.

Helt banalt vil det være sådan, at jeg i hvert fald ikke længere vil blive forpligtet af min kone til sammen med hende at svinge en malerpensel hjemme i vores hus, hvis vi får flyttet det så markant, at det alt andet lige bliver en tredjedel billigere at skaffe sig nogle faglærte arbejdere til at udføre det, der burde udføres af faglærte arbejdere og ikke af sådan en amatør som undertegnede.

Det ville give arbejdspladser, det ville i bund og grund mindske behovet for aktivering. Eller også skulle man sige, at man så kunne fokusere kræfterne endnu mere på at få effektiv aktivering.

Kl. 18.40

Derfor skal opfordringen fra Det Radikale Venstres side også i denne her sammenhæng være, at vi får endnu mere fokus på at få lavet en skattereform, at vi får sat skatten på arbejde markant ned, samtidig med at vi dagligt følger op i forhold til dårlige eksempler på aktivering og får dem konverteret til gode eksempler på aktivering.

Søren Søndergaard (EL):

Da jeg hørte på hr. Anders Samuelsens redegørelse for De Radikales skatteudspil, kom jeg til at tænke på det der hokuspokusaktiveringsprojekt oppe i Hirtshals. Jeg ved ikke hvorfor, men det må være et eller andet, der skete oppe i mit hoved.

Men derudover vil jeg sige, at beskæftigelsesministeren i Politiken den 8. september efterlyste en saglig debat om aktiveringspolitikken. Og det er vi jo altid klar til – en saglig debat. Lad mig derfor starte med at anholde en af ministerens påstande i den omtalte artikel, som jeg citerer. Citat: »Målet med beskæftigelsespolitikken er at finde den hurtigste og mest direkte vej til et job for de ledige. Det mål har alle Folketingets partier med undtagelse af SF og Enhedslisten tilsluttet sig.«

Forkert, minister. Det er altså forkert. Enhedslisten går hundrede procent ind for målet om at finde den hurtigste og mest direkte vej til et job for de ledige. Til gengæld vil vi godt sætte spørgsmålstegn ved, om folketingsflertallets så-

kaldte beskæftigelsespolitik har det mål, i hvert fald hvis man forstår ordet job som et arbejde, hvor man får løn, har ferie, har genoptjeningsret til dagpenge osv.

Lad os tage et konkret eksempel: en artikel i Fredericia Dagblad den 11. december, som omtaler Fredericia Kommunes seneste beskæftigelsespolitik. I løbet af foråret etablerer kommunen en helt ny virksomhed, virksomheden Fredericia. Den nye virksomhed får råderum over 5.000 m², og der bliver plads til mellem 100 og 150 arbejdsløse i produktionsafdelingen. Virksomheden Fredericias nye drifts- og produktionschef bliver Poul Dauer, som siger: Vi vil typisk kunne tilbyde vores medarbejdere forskellige montageopgaver. Men vi har f.eks. også mulighed for at tilbyde ansættelse i en systue, i en håndværks- og serviceafdeling samt i vores kantine.

Det lyder jo næsten for godt til at være sandt. Her har vi altså en kommune, der virkelig vil gøre noget ved arbejdsløsheden. Den vil simpelt hen ansætte 100-150 arbejdsløse i forskellige job. Der er altså bare en finte ved solstrålehistorien, og det er, at der ikke er tale om ordinære job. Der er tale om arbejde, der skal udføres af kontanthjælpsmodtagere, uden at de får andet end kontanthjælpen for det. Og her har vi en af forklaringerne på, at der mangler ordinære job i Danmark. De er besat med en noget billigere arbejdskraft, nemlig med aktiverede på kontanthjælp eller på dagpenge.

Aktiveringen i sig selv er jo heller ikke noget helt billig forretning. I 2002 blev der brugt 2,5 mia. kr. på aktivering af dagpengemodtagere og 1,7 mia. kr. på aktivering af kontanthjælpsmodtagere, hvoraf kommunerne betalte halvdelen. Lidt over 80.000 fuldtidspersoner var omfattet af aktivering, og selv om niveaue er faldet i 2003, så er der tale om en omfattende industri.

I Enhedslisten er vi tilhængere af, at stat og kommune giver tilbud til arbejdsløse om uddannelse og tilbud om hjælp til at komme tilbage på arbejdsmarkedet. Men alt for mange kroner bliver brugt på det, vi betegner som håbløs aktivering, hvor arbejdsløse igen og igen tvinges ind på kend dig selv-kurser og lignende, og igen nem virksomhedspraktik i de kommunale produktionshuse ser vi misbrug af aktiverede som billig arbejdskraft.

Løsningen på det her er todelt. For det første kan de håbløse kurser enkelt undgås ved at tage ordet *tilbud* alvorligt. I dag er det jo sådanne sicilianske tilbud, hvor der ikke rigtig er nogen mulighed for at sige nej. Men hvis de arbejdsløse får